

Arrest

nr. 140 599 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster en haar ouders dienen op 9 september 2013 een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 20 december 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het rolnummer X.

Op 20 december 2013 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 21 januari 201 en is als volgt gemotiveerd:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: G(...), Z(...)
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder Houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder zet in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid uiteen:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)*

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 2, 3, 5 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel 7, eerste lid luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt daar zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoekster ook niet betwist. De verweerder zal, gezien zijn gebonden bevoegdheid ter zake, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel

7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde niet betwiste feitelijke vaststellingen, aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook niet tot nut strekken.

Ter terechtzitting wijst de Raad op de door de verweerder opgeworpen exceptie van gebrek aan belang. De advocaat van de verzoekster repliceert zij in een vierde middel de schending heeft aangevoerd van een aantal internationale rechtsartikelen die rechtstreekse werking hebben, zodat het belang behouden blijft.

De Raad merkt dienaangaande op dat er inderdaad gevallen denkbaar zijn waarbij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert de verzoekster onder meer de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoekster moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing respectievelijk haar leven in gevaar brengt, dan wel dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling of nog dat zij er zal worden onderworpen aan willekeurige vrijheidsberoving. De verzoekster mag zich niet beperken tot loutere beweringen. Minstens moet zij haar beweringen staven met een begin van bewijs en moet zij aldus concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet. Een eventualiteit dat de voornoemde artikelen van het EVRM kunnen worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster zich *in casu* beperkt tot een aantal zeer vage en algemene beweringen als zou “*uit officiële informatie omtrent Noord-Ossetië*” blijken dat aldaar willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces zege vieren en als zou zij in geval van terugkeer aldaar alle redenen hebben om te vrezen voor een ernstige aantasting van haar fysieke integriteit, vrijheid en zelfs haar leven. De verzoekster brengt geen enkel concreet element bij dat haar beweringen kan ondersteunen. De beweerde “*officiële informatie*” wordt door de verzoekster niet nader geduid noch bijgevoegd. Ook waar de verzoekster stelt dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken het reizen naar Noord-Ossetië ten stelligste afraadt, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Het beweerde reisadvies wordt door de verzoekster niet voorgelegd en zij duidt evenmin de vindplaats ervan. De Raad beschikt evenwel niet over de bevoegdheid om zelf onderzoek voeren naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Noord-Ossetië, zodat de vaststelling dat de verzoekster haar bewering niet concreet onderbouwt - los van de vraag of de verzoekster zich in het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel dienstig kan beroepen op een algemeen reisadvies - op zich reeds volstaat om het middel op dit punt af te wijzen.

De verzoekster verliest met haar louter affirmatieve en niet onderbouwde betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekster thans geen concrete

elementen naar voor brengt teneinde de op zich reeds op zeer vage en algemene wijze geuite vrees te staven.

Artikel 5 van het EVRM heeft bovendien, zoals de verweerder pertinent opmerkt, betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de thans bestreden beslissing *in casu* geenszins gepaard gaat met enige vrijheidsberovende maatregel, kan dus niet worden ingezien hoe de thans bestreden beslissing artikel 5 EVRM zou kunnen schenden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster geen schending van de artikelen 2, 3 of 5 van het EVRM aantoot.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekster evenmin *in concreto* aantoot dat zij in België een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de door haar bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekster beperkt zich te dezen echter tot de zeer vage en algemene bewering dat zij op zeer jeugdige leeftijd naar België is gekomen, dat zij sindsdien een zeer duurzame binding heeft met België en hier inmiddels een grote kennissen- en vriendenkring heeft opgebouwd, dat zij hier haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt in gezinsverband en dat zij geen sociale binding heeft met haar land van herkomst. Een terugkeer naar Noord-Ossetië zou haar in totale onzekerheid storten en zou haar familieleven en schoolopleiding ten zeerste verstoren. Met deze zeer algemene, allermindst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont zij echter geenszins *in concreto* aan dat ze in België een privé- of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Nog minder toont de verzoekster op concrete wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van haar privéleven in haar land van herkomst verhinderen. De verzoekster, die in België school liep in de derde graad van het technisch secundair onderwijs, maakt niet concreet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst geen gedegen schoolopleiding kan volgen.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier voor het overige blijkt dat de verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten of gemachtigd, kan niet worden vastgesteld dat wanneer het privéleven dat de verzoekster eventueel in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en de handhaving van de verblijfsreglementering (*cf.* RvS 3 februari 2004, nr. 127.708, dit zou leiden tot de conclusie dat er bij het treffen van de bestreden beslissing sprake is van een disproportionele inmenging in verzoeksters privéleven (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In de mate dat de verzoekster zich op een gezinsleven in België zou beroepen, dient tevens te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van alle gezinsleden van de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen gelet op hun onregelmatige verblijfsstatus. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een verbreking kan inhouden van het gezinsleven tussen de verzoekster en haar overige gezinsleden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoot dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Dienvolgens doen de door de verzoekster aangevoerde schendingen van de hierboven besproken artikelen van het EVRM geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan het rechtens vereiste belang. De overige in het verzoekschrift ontwikkelde grieven kunnen niet verhinderen dat de verweerder, na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, hoe dan ook gehouden is om aan de verzoekster een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De door de verweerder opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE